

บทนำ

- - - - - Mum's Part - - - - -

5 พฤศจิกายน พ.ศ. 2561

ใช้หัวดีใหญ่ไม่ปรานีผมเลย...

เกริ่นมาซะขนาดนี้ใช้ครับ ผมเป็นใช้หัวดีใหญ่ เพิ่งรู้ตัวตอนที่
หอบหิวสังหารไปโรงพยาบาลเพราะรู้สึกอ่อนเพลียและปวดเมื่อยไป
ทั้งตัว ถึงจะไม่มีสายพันธุโด้ห้อยท้าย แต่คุณหมอก็กสั่งให้ผมพักผ่อนให้
เพียงพอ และหยุดออกไปแพร่เชื้อให้คนรอบข้างเป็นเวลาสี่ถึงห้าวัน

เมื่อน้องสาวรู้เรื่อง ผมก็ถูกกักบริเวณทันที ช่างโหดร้าย
เหลือเกินเพราะผมต้องอยู่แต่ภายในห้องพัก ห้ามออกไปดื่มเหล้า
อย่างที่เคยทำประจำ แถมยังถูกยึดนูหรือซองใหม่ไปอีก

เอาจริง ๆ ไอ้ที่ไม่ปรานีผมนะ แม่ไม่ใช้โรคภัยหรอก

แต่เป็นน้องสาวตัวดีนี่แหละ
 และใช้...พอไม่มีอะไรทำ ผมก็เล่นนอนแกรวอยู่บนเตียง ฟัง
 เพลง เล่นเกมในโทรศัพท์
 และม่อยหลับไปในที่สุด

โอเค เรื่องมันเริ่มจากตรงนี้ ตรงที่ผมรู้สึกเหมือนมีอะไรนี้ม ๆ
 มาแตะบนริมฝีปาก มันเบามากจนผมแทบไม่รู้สึกรู้ส และคงไม่คิดจะ
 สนใจด้วย ถ้าหากสัมผัสที่ว่าไม่เริ่มไต่ระดับเป็นประกบทับและบดบี้
 จวบ นี่คือจวบแน่ ๆ แถมเป็นการจวบอย่างชำนาญซะด้วย และ
 มันเชื้อเชิญให้ผมดันเปลือกตาหนักยิ่งขึ้นอย่างรวดเร็ว

ถึงจะยังมองเห็นไม่ชัดด้วยความมืดสนิทภายในห้อง แต่จาก
 ไพรผมกลิ่นหอมสะอาดที่เพ่งผ่านปลายจมูกไป ก็ทำให้ผมมั่นใจแล้ว
 ว่าตัวเองกำลังถูกลักหลับโดยใครบางคนที่ยังคงเคลื่อนไหวอยู่บน
 ร่วง เธอกดจูบลงบนชอกคอของผม เลิกเสียดสีขาวยที่ผมสวมใส่
 อยู่ขึ้นก่อนลากริมฝีปากลงมายังช่วงอก แล้วใช้ปลายลิ้นเลียส่วน
 อ่อนไหวจนผมเปลอครางออกมาเบา ๆ

ผมจำได้ว่าไม่ได้นัดใครให้มาหาคะ เพราะสภาพตอนนี
 ก็ทรุดโทรมเกินกว่าจะต้อนรับแขกที่ไหนได้อยู่แล้ว แต่ก็รู้สึก
 แปลกใจเท่าไร เพราะสาว ๆ ส่วนใหญ่ที่ผมเคยมีความสัมพันธ์ด้วย
 ก็มักจะรู้จักห้องเช็ดของผมอยู่แล้ว และก็ไม่น่า...อาจมีบางคน
 ที่ผมเปลอให้กุญแจห้องไป ทำให้เธอสามารถเข้ามาได้ง่าย ๆ โดยที่
 ผมไม่ต้องชักชวน

แต่อย่าบอกน้องผมนะครับ มันด่าและแน่ ๆ ถ้ารู้ว่าผมมา
 ไร้สติถึงขั้นไล่แจกของสำคัญขนาดนี้

ผมใช้มือหนึ่งลูบลงบนเส้นผมนุ่มสลวย...

เอ๊ะ! ผมสั้น สั้นมาก สั้นแบบผู้ชายเลยนี่หว่า

ผมกดเก็บความสงสัยไว้ไม่ได้อีกต่อไปแล้วครับ นึกไม่ออกจริงๆ ว่าผู้หญิงผมสั้นคนไหนจะเข้ามามอบความสุขให้แก่ผมในเวลา
นี้ ปลายนิ้วจึงเอื้อมกดปุ่มเปิดคอมพิวเตอร์ไฟข้างเตียงเพื่อสร้างแสงสว่าง
แต่กลับบ่งยิ่งกว่าเดิม เมื่อคนบนร่างเงาหน้าขึ้นมาสบสายตา

ผู้ชายจริงๆ ด้วย...

โอเค ผมควรจะตกใจไหม้ย เพราะนี่ไม่ใช่รายชื่อในสต็อกแน่ๆ
ผมไม่เคยนอนกับผู้ชาย แล้วก็ไม่ได้คิดจะนอนด้วย

แต่ทำไมผม...รู้สึกดีจัง

กะคร่าว ๆ คิดว่าเขาน่าจะเด็กกว่าผมสักห้าปี สูงน้อยกว่าผม
สักสิบเซนติเมตร คิ้วหนาเข้มแต่ดวงตาหวานฉ่ำ จมูกโด่งเป็นสัน
รับกับใบหน้าเรียว ริมฝีปากที่เพ่งรับยอดดอกของผมไปเมื่อครู่ก็เป็น
รูปกระชับออกสีชมพูระเรื่อ

เขายืดหลังขึ้นแต่ยังคร่อมอยู่บนตัวผม ก่อนถอดเสื้อเชิ้ตสีดำ
สนิทของตัวเองแล้วโยนลงบนพื้นข้างเตียงนอน นั่นทำให้ผมมองเห็น
ผิวขาวเนียนละเอียดเหมือนผู้หญิงไม่มีผิด หากแต่มีรอยฟกช้ำ
สีม่วงปนเขียวหลายแห่งตามลำตัว ตั้งแต่ข้อมือจนถึงข้อศอกของ
แขนข้างหนึ่งถูกพันด้วยผ้ายัดสีอ่อน และเมื่อผมสังเกตดี ๆ ก็พบ
รอยเย็บเล็ก ๆ ที่ปลายคิ้วของเขาด้วย

อาการบาดเจ็บพวกนี้เกิดจากอะไร สงสัยไปลักหลับคนอื่น
แล้วถูกกระแทกมาแน่เลย

แต่จะว่าไป ถ้าเขาดังใจเข้ามาปลุกปล้ำผมเพราะหลงใหลใน
ความหล่อเหลาจริง ๆ ก็น่าจะตกใจและวิ่งหนีออกไปตั้งแต่ตอนที่ผม
เปิดไฟแล้วสิ แต่นี่ไม่มีท่าทีตื่นตระหนกเลย แถมยังส่งยิ้มน้อย ๆ ให้

ผมแล้วพรมจุบลงบนหน้าท้องของผมต่อไปราวกับว่าเป็นเรื่องปกติ
ของเราทั้งคู่

ไม่ใช่แล้ว...

สติของผมกลับมาแล้วครับ และมันกำลังบอกผมว่านี่ไม่ใช่เรื่อง
ที่ควรเกิดขึ้น ผมควรจะบอกน้องเขาให้หยุด แล้วออกไปจากห้องได้...

“อืม...”

เสียงครางของผมเองครับ

เกิดขึ้นเพราะเด็กคนนั้นดึงกางเกงบ็อกเซอร์สีฟ้าอ่อนของผม
ลงเล็กน้อยแล้วใช้ลิ้นลากผ่านส่วนอ่อนไหว และนั่นทำให้ผมดัน
ประโยคที่จะพูดเพื่อห้ามปรามกลับลงไปจนหมด

เขาค่อยๆ กลืนแท่งกลางลำตัวของผมเข้าไปทีละนิด จนผม
เริ่มรู้สึกถึงความอุ่นและเปียกชื้น ก่อนที่เขาจะปล่อยให้มันเข้าไปใน
ช่องปากจนมิดอย่างไม่มีรังเกียจ แล้วค่อยๆ รูดเข้าออกซ้ำๆ จากโคน
สู่ปลาย

“อ๊ะ...”

“เจ็บหรือครับ” นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมได้ยินเสียงหวานของเขา
ผมส่ายหน้า ไม่...ไม่เจ็บเลย โคตรดี “ทำต่อเถอะ”

เขาจึงใช้ปากโอบล้อมแกนกายของผมต่อไป ผมรู้สึกว่ามัน
สัมผัสกับโพรงนุ่มในปากของเขาเป็นจังหวะ ก่อนที่เขาจะเริ่มเร่ง
ความเร็วสลับกับการดูดดึงส่วนหัว

“อืม...”

เสียงหอบของผมจึงดังขึ้นอย่างถี่ถ้วนและต่อเนื่อง และแน่นอน
ว่า หลายครั้งมันแปรเปลี่ยนเป็นเสียงร้องอย่างเสียวซ่า

“อ้อ...”

ท้ายที่สุด เสียงร้องของผมก็ดังขึ้นอีกครั้งขณะที่ของเหลวในร่างกายพุ่งออกมาพร้อมกับเขื่อนแตก เขาสะดุ้งเล็กน้อย ก่อนใช้มือหนึ่งปาดน้ำสืขาวพุ่งออกจากริมฝีปาก ผมไม่ว่าหรอกถ้าเขาจะไม่กลืนมันลงไปเหมือนนางเอกหนัง AV ที่ผมชอบดู ผมเข้าใจ และรู้สึกได้ว่าเขาไม่ได้เชี่ยวชาญในการใช้ปากขนาดนั้น เพราะฉะนั้น แค่เขายอมทำให้ผม ผมก็ดีใจมากแล้ว

มาถึงตอนนี้ ผมมองมันขาวโพลนไปหมดแล้วครับ ผมลืมไปซะสนิทเลยว่าต้องไววายและขับไล่เขาออกไป หรืออย่างน้อยก็ควรต้องซักถามให้หายข้องใจ

ก็ถือซะว่า...ยกประโยชน์ให้จำเลยแล้วกัน

แต่ยังไม่ทันที่ความรู้สึกผิดบาปในใจของผมจะเริ่มก่อตัว เขากลับคร่อมสะโพกของผมไว้ และพุดขึ้นอีกครั้ง

“เอาผมนะ”

...

..

.

ผมยอมแล้วครับ...

ไม่ฝืนแล้ว...

จึงพลิกตัวขึ้นในท่านั่งทำให้เขาหงายหลังลงสู่เตียงนอนโดยผมใช้สองมือช่วยประคอง ก่อนดึงกางเกงสแล็กสีดำตรงหน้าลงมาจนพันปลายเท้าพร้อมทั้งกางเกงชั้นใน แยกขาทั้งสองข้างของเขาออกจากกันแล้วโน้มตัวลงจูบเขาทันที

ผมมั่นใจว่าชำนาญกว่า และคิดว่าควรสอนเขาซะหน่อย จึงสอดลิ้นเข้าไปวัดเกี่ยวและได้หัวช่องปากของคนได้ร่าง ก่อนกด

ริมฝีปากลงท้วงใบหน้า แล้วไถ่ลงมาเรื่อย ๆ ผ่านลำคอ แผลอก หน้าท้อง และใช้มือข้างหนึ่งลูบแก้แค้นกายของเขาที่เริ่มตั้งชัน

เขาดันไหล่ของผมเบา ๆ ก่อนขึ้นนิ้วไปทางลิ้นชักข้างเตียงนอน แล้วพุดปนเสียงหอบจนแทบฟังไม่ได้ศัพท์ “จ...เจ...เจ...”

ผมเอื้อมมือถึงลิ้นชักตามคำบอก และพบสารหล่อลื่นหลอดใหญ่จิ้งจิง ๆ

แต่มันไม่ใช่ของผมนีหว่า...

มาได้ไงวะ

เออ...ข้างเออะ นี่ไม่ใช่เวลามามีสติแล้ว ผมปาดเจลใสลงบนมือที่กำลังช่วยกระตุ้นอารมณ์ให้แก่เขา ก่อนเพิ่มความเร็วของข้อมือขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งร่างเล็กกระตุกเกร็งและปล่อยน้ำขึ้นเหนียวไหลเลอะฝ่ามือของผม

ผมตั้งใจจะขลิบสารหล่อลื่นรอบนิ้วข้างที่ถนัดเพื่อใช้มันนำร่องเข้าสู่ช่องทางคับแคบ แต่เขากลับขอให้ผมทาเจลที่ปลายแท่งเนื้อของตัวเองแทนและ...

“เข้ามาเลย”

“ไม่เจ็บหรอก”

เขาส่ายหน้าพาลงส่งยิ้มบางที่เจือปนด้วยความเหนียวอ่อนมาให้ผม

ไม่เจ็บจริงเหรอ...

ผมไม่ค่อยเชื่อหรอกแต่ก็ไม่อยากขัดใจ อารมณ์ของเขาอาจพลุ่งพล่านจนอยากเร่งรัดกิจกรรมของเราให้เร็วขึ้นกว่านี้ก็ได้ อีกอย่าง...ผมเองก็ทนไม่ไหวแล้วเหมือนกัน จึงแยกสองขาของเขาให้ฉีกกว้างขึ้นอีกหน่อย แล้วค่อย ๆ ดันแก้แค้นกายเข้าไปช้า ๆ

ผมเคยได้ยินมาบ้าง ถึงความแน่นของช่องทางด้านหลัง แต่ก็ไม่คิดว่าจะคับแคบขนาดนี้ แถมยังตอดรัดจนผมแทบขยับต่อไปไม่ได้ สีหน้าเหยเกยของเขาก็ดูน่าสงสารอย่างบอกไม่ถูก ผมเห็นว่าเขากำลังกักริมฝีปากของตัวเองเพื่อระบายความเจ็บ ก่อนจะเอื้อมมือมาบีบแขนของผมไว้แน่น

ผมจึงหยุดเคลื่อนไหว ใช้ทั้งปากและมือเพื่อโลมเล้าอยู่สักครู่ แล้วค่อยๆ แทรกกายเข้าไปเรื่อยๆ จนสุดลำ

“โอ้ย!...”

เป็นไงล่ะ ร้องลั่นเลย...

บอกให้ทำเองนะ อย่ามาโกรธกัน

ถึงจะเป็นคนแปลกหน้า แต่เมื่อลงเรือลำเดียวกันแล้ว เราก็ควรจะมีความสุขไปด้วยกัน ผมจึงพยายามดึงมันออกช้าๆ แล้วดันกลับเข้าไปใหม่อย่างนุ่มนวล ทำแบบนี้อยู่หลายครั้งจนช่องทางเริ่มคลายความแน่น ผมจึงเร่งจังหวะขึ้นทีละน้อย

เสียงกระแทกดังคับห้องเล็ก ตามมาด้วยเสียงลมหายใจถี่รัวของเราทั้งคู่ ผมมองร่างที่โยกไปตามแรงและเดาเอาเองว่าความเจ็บน่าจะลดน้อยลงแล้ว แต่เขายังไม่หยุดร้องขอ

“แ...แ...แรงอีก”

สงสัยชอบความรุนแรงเว้ย...จัดให้ก็ได้

ผมสนองความต้องการของคนตรงหน้าโดยการชะลอความเร็วลง กดข้อมือทั้งสองข้างของเขาลงบนเตียงนอน ดึงแก่นกายออกจนเกือบสุดลำ แล้วกระแทกกลับเข้าไปเต็มแรง

“อะ...อ้อ...”

ผมทำแบบนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เสียงร้องเหมือนจะขาดใจของ

เขาจึงตั้งขึ้นอย่างไม่ลดละ

“ม...ไม่...ว...ไหวแล...”

ผมเองก็ใกล้จะระเบิดแล้วเหมือนกัน จึงเร่งความเร็วพลาจแยกปลายขาที่กำลังยกกองและจิกเกร็งของเขาให้กว้างขึ้นอีก เพื่อให้ผมแทรกเข้าไปได้ลึกที่สุด

ยิ่งถึ ยิ่งแรง ยิ่งลึก ก็ยิ่งทำให้เราสองคนไปถึงจุดหมายได้ง่ายขึ้น จนท้ายที่สุด น้ำขุ่นข้นของผมก็ทะลักออกมาอีกครั้งจนเต็มช่องทางของเขา พร้อม ๆ กับของเขาที่เปโรอะเปื้อนหน้าท้องและไหลลงสู่เตียงนอน

เรี่ยวแรงของเราทั้งคู่หมดลงตรงนั้น ผมค่อย ๆ ดึงมันออกจากทางแคบที่เริ่มขึ้นสีแดงจากความระบม แล้วจึงพลิกตัวลงนอนข้างเขา

ความอ่อนเพลียทำให้เด็กคึก ๆ เมื่อครู่กลายเป็นลูกแมวอ่อนที่นอนนิ่ง ดวงตากลมของเขาจ้องมาที่ผมโดยไม่พูดอะไร ผมจึงพยายามอ่านความรู้สึกของเขาจากมัน

แต่น่าแปลก ทั้งที่เราเพิ่งมีความสุขร่วมกันมา แต่ทำไมแววตาของเขาถึงดูเศร้าหมองแบบนี้

เขาคงมีเรื่องทุกข์ใจอะไรสักอย่าง ก็เลยต้องการใช้เซ็กซ์เป็นที่ระบายสินะ

มาหาถูกคนแล้วไอน้อง...

ผมเอื้อมมือไปลูบศีรษะของเขาอย่างแผ่วเบา หวังช่วยลดทอนความโศกเศร้าที่เขากำลังเผชิญอยู่ แต่เขากลับเลื่อนมือของผมลงมาแนบไว้บนแก้มนิ่ม โดยใช้มือของตัวเองกดทับไว้อีกชั้น แล้วปิดเปลือกตาลงจนสนิท ท่าทางของเขาในตอนนี้อาจเหมือนเด็กน้อยที่เพิ่งตื่นจากฝันร้าย ส่วนผมก็เหมือนพ่อที่พยายามปลอบโยนลูกชาย

ผมนึกว่ามือหนาของตัวเองจะช่วยเยียวยาเขาได้ เลยหลง
ภาคภูมิใจอยู่พักหนึ่ง ก่อนที่น้ำตาของเขาจะไหลรินออกมาอย่าง
ไม่ขาดสาย

ช่วยแล้วกู ทำได้ร้องไห้เลย

เสียงสะอึกสะอื้นถูกปล่อยออกมาอย่างไม่อาย เรื่องที่เขาเพิ่ง
เจอมาคงหนักหนามากจริง ๆ ผมรู้สึกสงสารจับใจจึงใช้อีกมือที่ยัง
ว่างปาดน้ำตาออกจากใบหน้าของเขา แล้วค่อย ๆ โน้มตัวลงไปใกล้
ตั้งใจจะประทับรอยจูบลงบนหน้าผากของเขาอย่างอ่อนโยนที่สุด

แต่กลับมีเสียงหนึ่งดังขึ้นขัดจังหวะ

เสียงฝีเท้า...

ผมคงไม่เอะใจ หากเสียงนั้นไม่หยุดลงตรงหน้าห้องผมพอดี
กึก!...กึก!

เราสองคนเต็งตัวขึ้นจากเตียงนอนและมองไปที่ประตูพร้อม
กันโดยไม่ได้นัดหมาย เมื่อได้ยินเสียงคล้ายคนกำลังสอดกุญแจเพื่อ
ปลดล็อกลูกบิด ขณะที่ผมกำลังคิดทบทวนว่าใครคือคนที่พยายาม
จะเข้ามาในห้อง มือเล็กของคนข้างกายกลับบีบมือของผมไว้แน่น

ผมเหลือบมองเขาที่จ้องไปทางต้นเสียงอย่างตื่นตระหนก
จากเสียงลมหายใจดังถี่ และลูกกระเดือกที่ขยับขึ้นลงคล้ายกำลัง
กลืนน้ำลายลงคอ

ผมจึงรู้ได้ทันที ว่าเป็นแขกของเขา

ทุกอย่างถัดจากนี้เกิดขึ้นเร็วมาก...

เขาหันกลับมามองผมด้วยดวงตาเบิกโพลง ขยับปากเหมือน
ตั้งใจจะพูดอะไรบางอย่าง ก่อนที่ความพยายามของคนจากภายนอก
จะสิ้นสุดลง

แกรีก!

ประตูถูกเปิดออกกว้างพร้อมกับการมาเยือนของแขกที่ไม่ได้รับเชิญ เขางับประตูลงแต่ไม่ปิดสนิท ก่อนเดินตรงไปทางเด็กหนุ่มอย่างชัดเจนโดยไม่สนใจผมที่นั่งอยู่ข้างๆ เลยแม้แต่หน่อย

ความไม่ชอบมาพากลทำให้ผมพยายามจดจำรูปพรรณสัณฐานของผู้มาเยือนให้ได้มากที่สุด เขาเป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ ใส่เสื้อคลุมหนังสีดำทับเสื้อยืดสีเดียวกันและกางเกงยีนส์เข้ม สวมหมวกกันน็อกแบบเต็มใบสีดำสลับแดง กระจกด้านหน้าฉาบสีปรอท แสบไม่มีผิวหนังส่วนไหนที่โผล่พ้นชุดออกมา ยกเว้นฝ่ามือข้างซ้าย นิ้วนางและนิ้วก้อยถูกพันด้วยผ้าก๊อชจนขนาดคล้ายกำลังเข้าเฟือก เขาเอื้อมมือข้างขวาไปยังกระเป๋ากางเกงด้านหลัง และ...

หยิบปืนสั้นออกมาไว้ในมือ

ในวินาทีที่ผมตกใจสุดขีดจนตัวแข็งทื่อ

ในวินาทีที่คนข้างๆ ส่งสายตาไปทางผู้มาเยือนเพื่อร้องขอชีวิต
ในวินาทีนั้น...

เขาลั่นไกอย่างไม่รีรอ ปล່อยลูกกระสุนทะลุศีรษะเด็กหนุ่มจนเลือดสาด เศษกะโหลกที่แตกละเอียด และชิ้นส่วนของสมองสาดกระจายเต็มพื้นที่โดยรอบ ไม่เว้นแม้แต่ใบหน้าและลำตัวของผม...
ผู้ซึ่งเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดเต็มสองตา

...

..

.

“อรัากกก!”

บทที่ 01

- - - - - Mum's Part - - - - -

“อรัากกก!”

...

..

.

ดูป!

โอเค เสียงแรกคือเสียงร้องแบบสติแตกของผมเอง ส่วนเสียงถัดมาคือเสียงก้นกบของผมที่กระทบกับพื้นไม้ลามิเนตข้างเตียงนอนอย่างแรง

ผมเบิกตาโพลงแล้วตะเกียกตะกายขึ้นจากพื้นอย่างตื่นตระหนก เมื่อภายในห้องยังคงมืดสนิท ผมจึงรีบเอื้อมมือกดเปิด

สวิตช์ไฟข้างผนังทันที ก่อนจะพบว่า นอกจากผมที่ยืนตัวสั่นด้วยความตกใจสุดขีดแล้ว ไม่มีใครหรืออะไรในนี้ที่ผิดแปลกไปจากปกติเลย

ใช่...นั่นหมายความว่า ห้องทั้งห้องว่างเปล่า ไม่มีศพเด็กหนุ่มหัวแบะบนเตียงนอน ไม่มีโครงขั้วยื่นถือปืน ไม่มีแม็กกระแทงคราบเลือดลึกลับ แคมประตูด้านหน้าก็ยังคงปิดสนิท

ฝันหรือวะเนี่ย...

เชี่ยเอ๊ย! ตกใจหมด

ผมพ่นลมร้อนออกจากปากเมื่อรู้แล้วว่าเหตุการณ์เมื่อครู่นี้เป็นเพียงฝันร้าย แต่ต้องยอมรับเลยว่ามันน่ากลัว และก็เหมือนจริงมาก ๆ ดูลิ หัวใจผมยังเต้นแรงอยู่เลย เหนือก็แตกจนเสื้อเปียกขึ้นไปทั่ว นี่ถ้าก่อนนอนกินน้ำเยอะกว่านี้ สงสัยคงฉี่รดด้วยแน่ ๆ

ผมส่ายหน้าให้กับสภาพเย็น ๆ ของตัวเอง ก่อนทั้งตัวลงนั่งบนเตียงนอน สำหรับคนที่ไม่เคยถึงห้องพักก่อนตีสองและเพิ่งฝันร้ายมาหมาด ๆ แบบผม การจะข่มตาหลับอีกรอบแม่งไม่ใช่เรื่องง่ายเลย มือจึงหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเพื่อกดดูเวลาบนหน้าจอ

01:02 น.

โพร้ม! โทม์ฉิบหาย...

ผมตาสว่างขึ้นสุดเลยตอนนี้ แถมยังรู้สึกเหนอะหนะแปลก ๆ จึงก้มลงมองที่บ็อกเซอร์และต้นขา

ใช่ครับ คราบน้ำสีขุ่นของผมเอง แบบนี้ไม่ใช่แค่ฝันแล้ว...

ฝันเปียก

เฮ้อ! อยากถอนหายใจให้ดังไปถึงชั้นล่าง

แค่ป่วยหนักจนออกเล่าไม่ได้เหมือนทุกวันนี้ก็น่าเวทนามาก

แล้วนะ พอร่างกายจะได้ปลดปล่อยตามธรรมชาติ แทนที่จะฝืนถึงสาว ๆ ที่ถูกใจ ดันฝันว่ามีอะไรกับเด็กผู้ชายที่ไหนก็ไม่รู้จัก

โอย! ตาย ๆ รู้ถึงไหนอายุถึงนั้น ผมจะไม่เล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังเด็ดขาด ไม่งั้นโดนล้อยันหลานบวชนั่น ๆ

ผมเปิดผ้าห่มออกเพื่อสำรวจผ้าปูที่นอน แต่ไม่พบคราบเหนียวเปรอะเปื้อนอย่างที่เคยได้ จึงใช้ปลายผ้าที่ถืออยู่นี้แหละ เช็ดลงบนเป่ากางเกงอย่างลวก ๆ ตามประสาคนรักความสะอาด ก่อนวางหมอนพิงทับหัวเตียงแล้วเอนหลังลงบนนั้น

ในเมื่อยังไม่่วง...ก็เปิดทีวีดูแล้วกัน

ผมกดปุ่มบนรีโมทไปเรื่อย ๆ สายตายังคงค้นหารายการที่น่าสนใจ

แต่สมองของผมกลับสลัดความฝันนั้นออกไปไม่ได้เลยครับ

ทั้งที่มันน่ากลัวมาก จนผมแทบไม่อยากหลับตาเพราะกลัวจะฝันถึงมันอีกครั้ง

แต่ในใจ...

ผมก็ยังนึกถึงเด็กคนนั้น

กับเชือกของเราอยู่ดี

6 พุทธจิกายน พ.ศ. 2561

กว่าจะตื่นอีกที ก็ปาเข้าไปบ่ายสองแล้วครับ แถมปวดหัวอีกต่างหาก สงสัยบรรยาภาภายในห้องจะอุดอู้เกินไปสำหรับคนป่วยแบบผม

ออกไปหายาแก้ปวดมากินหน่อยดีกว่า

ผมคลานลงจากเตียง เดินออกไปด้านนอกกระเบื้องเพื่อหยิบ

ผ้าเช็ดตัวผืนเก่าบนราวตากผ้า แล้วก้าวเข้าห้องน้ำไปทั้งที่ยังไม่หาย
งัวเงีย

เออ...เล่ามาซะยาว ลืมแนะนำตัวเลย

ผมชื่อ มัม ครับ อายุยี่สิบแปดปี เป็นเจ้าของห้องหมายเลข
'หกศูนย์เก้า' ที่ผมกำลังยื่นแปลงพันอยู่นี้แหละ ซึ่งเป็นหนึ่งในเกือบ
สองร้อยห้องของโครงการคอนโดมิเนียมแบบโลว์ไรส์ย่านเกษตร-
นวมินทร์

ผมมีกิจการร้านอาหารกึ่งบาร์เล็กๆ ชื่อ ฮาโล บาร์แอนด์
เรสเตอรองต์ ครับ และนี่แหละ คือสาเหตุที่ทำให้ผมควักเงินเก็บ
ครึ่งหนึ่งมาดาวน์ห้องนี้ เพราะมันอยู่เอื้อง ๆ กันี่เองครับ ใช้เวลา
เดินไม่เกินสิบนาที เรียกได้ว่ามองลงมาจากห้องยังเห็นร้านตัวเอง
เลย

และใช่ครับ ผมกำลังจะเดินไปที่นั่น แต่ต้องสวมกางเกงยีน
สีอ่อนที่มีรอยขาดช่วงเข่าและเสื้อเชิ้ตแขนสั้นลายทางให้เรียบร้อย
ซะก่อน

บอกไว้ก่อนว่าร้านนี้ไม่ได้เป็นของผมคนเดียวหรอกนะ เดี่ยว
จะเข้าใจผิดคิดว่าผมรวย จริง ๆ ผมเปิดร่วมกับเพื่อนอีกคนหนึ่ง ชื่อ
เกมครับ

คนนั้นแหละครับ

ที่กำลังนั่งจ้องโน้ตบุ๊กอยู่บนโต๊ะไม้ริมกระจก

เกมเป็นเพื่อนสนิทของผมเองครับ เราเป็นคนชอบแก่น
เหมือนกัน เรียนที่เดียวกันตั้งแต่ประถมจนถึงมัธยมปลาย ก่อนจะ
ห่างหายกันไปพักใหญ่ ๆ เพราะไอ้เกมสอบติดคณะบริหารของ
มหาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯ จนเมื่อต้นปีที่ผ่านมา ผมลงมาเยี่ยม

น้องสาวที่นี้ เราก็เลยได้เจอกันอีกครั้ง

ความเป็นเพื่อนมันไม่มีวันหมดอายุเลยครับ เราต่อกันติดกันที่แม้ว่าชีวิตของผมกับมันจะต่างกันราวฟ้ากับเหว...ซึ่งแน่นอนว่าเหวกก็คือผมเอง เพราะไอ้เกมมีหน้าที่การงานที่ดี อยู่ในบริษัทที่มีชื่อเสียงระดับประเทศ ส่วนผมรับจ้างร้องเพลงเล่นกีตาร์ตามผับบาร์ในจังหวัดบ้านเกิด และใช้เวลาช่วงกลางวันไปกับการนอนเหมือนซอมบี้ตาย โดยไม่ได้แตะต้องความรู้ด้านสถาปัตย์ที่เรียนมาเลยแม้แต่หน่อย

และระหว่างที่ผมยังอยู่ในกรุงเทพฯ นั้นเอง ร้านอาหารกึ่งผับที่ไอ้เกมใช้บริการเป็นประจำกำลังจะปิดตัวลง มันจึงตกลงทำสัญญาแข่งกิจการต่ออย่างไม่ลังเล และชักชวนผมให้เข้าร่วมหุ้นกับมัน ไอ้เกมน่าจะอยากมีธุรกิจของตัวเองอยู่แล้ว ส่วนผมก็ชอบเที่ยว ชอบดื่ม และใช้จ่ายเงินไปกับร้านพวกนี้อย่างสม่ำเสมอ ร้านนั่งชิลล์ช่วงกลางคืนจึงตอบโจทย์ของเราสองคนได้อย่างไม่น่าเชื่อ

เมื่อครูผมบอกว่าควักเงินเก็บครึ่งหนึ่งไปดาวนค์คอนโดฯ ใ้ม้ยครับ

อีกครั้งหนึ่ง...ก็อยู่กับร้านนี้แหละ

“เฮ้ย!” ไอ้เกมส่งเสียงทักทาย ขณะที่ผมกำลังดันประตูกระจกเพื่อเข้ามาด้านใน “หายแล้วเหวอะ”

“ยัง มาหาขาดกเนี่ย” ผมทิ้งตัวลงบนโซฟาที่อยู่ฝั่งตรงข้าม ก่อนหันไปมองน้องนุก พนักงานเสิร์ฟคนหนึ่งที่กำลังเช็ดเคาน์เตอร์เครื่องดื่มเพื่อเตรียมต้อนรับลูกค้า แต่ไม่ก็อดใจหลังจากนั้น เธอก็เดินมาหาผมพร้อมกับขวดเหล้าทรงสูงและแก้วบรรจุน้ำแข็งหนึ่งใบ

ແມ່...ຮູ້ງານຈິງໆ ບາບນີ້ຕ້ອງເພີ່ມເງິນເດືອນ

“ยาฟอมีงสีทองอร่ามเลย”

ผมยักคิ้ว อยากตอบโต้ไอ้เกมอยู่เหมือนกันแต่สมองตื้อมาก
ขอกินเหล้าสักอีกก่อน เผื่อจะดีขึ้น

“นี่มึงไม่ได้บอกมันตีห้ามัยว่าจะมา” เหมือนเป็นคำถาม แต่
ไม่ใช่หรอก ไอ้เกมเดาได้อยู่แล้วว่าผมออกมาจากเซตกักกันโดย
พลการ ประโยคต่อมาของมันจึงเป็นแบบนี้ “มึงโดนด่าถลกหนัง
กบาลแน่”

“อะไรวะ ขนาดป่วยจะตายห่ายังอุตส่าห์มาทำงาน กูควร
ได้รับคำชมไม่ใช่หรอ”

“โหย ไอ้เหี้ย!” นอกจากจะไม่สรรเสริญแล้ว ไอ้เกมยังด่าผม
อย่างเต็มปากเต็มคำ ก่อนที่มันจะโชว์ความสนิทมออกมาอีกชุด
ใหญ่ “มึงไม่ได้อยากทำงานหรอ มึงไม่มีเหล้าแดก แล้วมึงก็คัน
เพราะเมื่อคืนไม่ได้เอาจับใครเลย มึงก็เลยมา กูรู้ กูดูออก”

เป็นไงครับ เพื่อนรักผม ฐิใจราวกับเข้ามาสิงร่าง

แน่นอน...ผมไม่มีอะไรจะเถียงหรอครับ ความจริงทั้งนั้น ก็
เลยส่งยิ้มแห้ง ๆ กลับไปก่อนที่แฟ้มเอกสารสีดำจะถูกวางลงตรงหน้า
ผม

“อ๊ะ...เซ็นให้หน่อย”

ผู้หญิงที่นั่งลงข้างผมชื่อพีแหวนครับ เธอเป็นผู้จัดการร้าน
ถือว่าผมกับไอ้เกมโชคดีมากที่ได้เธอมาร่วมงาน เพราะนอกจากจะ
มีประสบการณ์โดยตรงแล้ว เธอยังมีบุคลิกที่น่าเกรงขาม ทำให้
สามารถควบคุมน้อง ๆ พนักงานได้อย่างอยู่หมัด

ผมรับปากจากากมือของพีแหวนก่อนเปิดแฟ้มเพื่อเซ็น
เอกสาร...เห้ยอะไรเนี่ย! ทำไมมันเยอะขนาดนี้ แถมมีแต่ค่าใช้จ่าย ทั้ง

ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าเช่าที่ ค่าซ่อมลำโพง ค่าจ้างพนักงานพาร์ทไทม์
เห็นแล้วปวดหัวกว่าเดิมอีก

“ซ็อกเลยสิมึง”

“ขาดทุนมัยวะ” ผมถามไถ่เกมตามตรง เพราะจากคำพูด
เมื่อครู่คิดว่ามันคงเห็นใบแจ้งหนี้พวกนี้แล้วละ อีกอย่าง...มันก็เป็น
คนทำรายงานสรุปรายยอดขายและผลกำไรของทุกเดือน จึงน่าจะรู้
คำตอบดีที่สุด

“ไม่อะ แต่กำไรโคตรน้อย กูยังดูไม่ออกเลยว่าจะถึงจุดคุ้มทุน
เมื่อไหร่”

สีหน้าของมันดูตึงเครียดขึ้นกว่าเดิมพอสมควร ซึ่งผมเข้าใจ
และอยากช่วยแก้ไขปัญหามากๆ ในฐานะเจ้าของร้านคนหนึ่ง แต่
ติดตรงที่ตัวผมเองนั้นไม่ฉลาดเอาซะเลย จริงๆ อยากถามว่าจุด
คุ้มทุนแปลว่าอะไรด้วยซ้ำ แต่กลัวมันด่าเอา

ผมก็เลยทำได้แค่นี้แหละ แค่อ่านชื่อลงบนเอกสารทุกฉบับเพื่อ
อนุมัติการจ่ายเงินโดยไม่อิดออด ก่อนจะรู้สึกได้ว่าตัวเองกำลังถูก
จับจ้องในระยะประชิด

“อะไร พี่แหวน” ผมหันไปถามคนที่กำลังยื่นหน้าเข้ามาใกล้

“ทำไมโทรมจ้งวะ”

“อ้าว ก็ป่วยอะ” ผมตอบทั้งที่ยังไม่เข้าใจ ว่าทำไมพี่แหวนถึง
ได้สนใจรูปร่างหน้าตาของผมจนเกินปกติแบบนี้ ก่อนที่ไอ้เกมจะพูด
ขึ้นอีกครั้ง

“ถ่ายได้ ถ่ายไกลๆ ไม่มีใครสังเกตเห็นหรอก”

“ถ่ายอะไรวะ” ผมถามขึ้นทันที เมื่อรู้สึกว่ามันและพี่แหวน
กำลังพูดอะไรที่เข้าใจกันอยู่แค่สองคน ทั้งที่เรื่องดูเหมือนจะ

เกี่ยวข้องกับผมโดยตรง

พี่แหวนหัวเราะเบาๆ กับท่าทางงงงันของผม แล้วชี้ไปทางเวที “ขึ้นไปจับกีตาร์ให้หน่อยดิ ทำเป็นซ้อมก็ได้ เดี่ยวจะถ่ายรูปแล้ว โปสเตอร์ลงเพจร้านว่านักร้องสุดหล่อกลับมาแล้ว”

“อ้อ” ผมพยักหน้าช้าๆ อะไรแบบนี้ ไอ้เกมคิดซัวร์ “โปรโมทร้านหรอ”

“เออดิ เมื่อวานมึงไม่มา มีแต่สาว ๆ บ่นถึง” ไอ้เกมตอบกลับหัวเราะ ก่อนโบกมือไล่ผมไหวๆ “ไป...มึงขึ้นไปได้แล้ว”

ผมทำตามแผนการประชาสัมพันธ์ร้านของไอ้เกมและพี่แหวนอย่างว่าง่ายครับ อย่างที่บอก คนอย่างผมไม่มีปัญญาจะพัฒนารูทกิจในด้านอื่นอยู่แล้ว ความรู้ด้านการตลาด การเงิน หรือบัญชีก็เป็นศูนย์ คงจะมีแต่การร้องเพลงและเล่นกีตาร์นี่แหละ ที่พอจะเรียกลูกค้าให้เข้ามาใช้บริการได้บ้าง

หลังจากตั้งสายกีตาร์และเก็กท่าหล่อๆ ให้พี่แหวนถ่ายรูปเรียบร้อยแล้ว ผมก็เดินเข้าไปในครัวเพื่อทักทายพี่ต้น พ่อครัวใหญ่ที่กำลังเตรียมของสด เราพูดคุยกันเล็กน้อย ก่อนที่ผมจะเดินออกมา กระดกเหล้าที่เหลืออีกครั้งแก้วเข้าปาก ชวนน้องนุกลากแก้วอึ้นบินแบ็กออกไปวางที่โซนไอเฟนแอร์ อ้อมไปทางด้านหลังร้านเพื่อสูบบุหรี่จากซองที่เพิ่งซื้อมาใหม่ แล้วเดินกลับมานั่งที่โต๊ะริมกระจกเพื่อรอเวลาเปิดให้บริการ

ตามปกติแล้ว ทุกวันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ ซึ่งเป็นวันที่มีลูกค้าหนาแน่น เราจะจ้างพนักงานพาร์ตไทม์เข้ามาเพิ่มเติม เพื่อช่วยรับออเดอร์ เสิร์ฟอาหารและเครื่องดื่ม รวมถึงงานครัวครับ ส่วนวันจันทร์ถึงพฤหัสบดี พวกเราอันประกอบไปด้วย ผม เกม พี่แหวน พี่ต้น

และน้องพนักงานประจำอีกสองคนจะจัดการกันเอง

จริง ๆ นอกจากที่กล่าวไปเมื่อครู่ ก็ยังมีอีกคนหนึ่งครับ ที่แม้จะไม่มีส่วนได้ส่วนเสียอะไรกับร้านเลย แต่มองงานประจำที่ต้องรับผิดชอบ แต่เธอก็ยังหาเวลาเข้ามาช่วยเหลือพวกเราอยู่เสมอ

นั่นไงครับ พุดถึงก็มาเลย ผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ที่กำลังเดินตรงเข้ามาหาพวกเราด้วยใบหน้าที่บึ้งตึง วันนี้รวบผมไปด้านหลังซะด้วย ไม่ได้สระผมซะวัน

“มาทำอะไร” ห้วนมาเลย นี่แหละครับ มินต์ น้องสาวสุดที่รักของผมเอง “หมอให้พักหัววันไม่ใช่เหรอ”

“ก็เบื่ออะ ไม่มีอะไรทำ” ผมตอบคำถามไปตามตรง แต่ก็เข้าใจแหละว่ามันเป็นห่วง “นี่ก็ไม่มีไข้แล้ว ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก”

“ฉันไม่ได้เป็นห่วงพี่ ฉันเป็นห่วงคนอื่น” อ่าว!...เจ็บเลยกู “รู้ว่าไข้หวัดใหญ่มันอันตราย ยังจะออกมาแพร่เชื้ออีก”

ฟังจากน้ำเสียงของมันแล้ว ไม่มีวรรคไหนที่แสดงถึงความรักเลยครับ โชคดีที่เกมซึ่งไม่รู้ไอไหน่อไหน่เดินเข้ามาทักทายซะก่อน ไม่งั้นคงโดนด่าอีกยาว...

เอ๊ะ! หรือจะยาวกว่าเดิม จากข้อความที่ไอ้เกมกระซิบกระซาบใส่หูผม

“สิบเอ็ดนาฬิกา”

ผมเหลือบมองตามทิศทางที่อ้างอิงจากเข็มนาฬิกาโดยอัตโนมัติ สายตาจึงสบเข้ากับหญิงสาวผมตรงยาวในเดรสรัดรูปสั้นกุดสีดำสนิท

และใช่...เธอกำลังมองมาที่ผมเช่นกัน

ผมเผยยิ้มมุมปากแบบที่คิดว่าหล่อสุด ๆ ไปอย่างไม่รีรอครับ

ต้องทำเวลาหน่อยเพราะสมองจินตนาการไปไกลถึงเรือนร่าง
 ขาวเนียนที่ซ่อนอยู่ภายใต้ชุดและเตียงนุ่มๆ ในห้องพักแล้ว แต่
 ก่อนที่ผมจะทำอะไรต่อจากนั้น ทศนียภาพตรงหน้ากลับถูกลบดับ
 ด้วยร่างแข็งๆ ของคนที่คุณก็รู้ว่าใคร

“มันต์หลบดิ” ผมรีบโบกมือไหวๆ เพื่อขยับไล่สิ่งกีดขวาง
 “ไม่”

“เฮ้ย!” ผมร้องท้วง “เดี๋ยวเขาก็นึกว่าเมียหรอก”

“ดี ให้เขานึกไป” ต้องยอมรับว่าการล่อยหน้าล่อยตาของมันเป็น
 น่าตบกะโหลกจริง ๆ และมันคงเคยได้ที่ผมเริ่มรู้สึกหงุดหงิดจึงปรับ
 น้ำเสียงให้แข็งกร้าวขึ้นราวกับพร้อมจะดุด่า “ไม่เจียมสังขารเลยนะ”

“แค่ทักทาย...” ผมลากเสียงยาว “ยังไม่ได้ทำอะไรเลย”

“ไม่เชื่...”

ผมคิดว่าเราคงจะตีกันอีกพักใหญ่ ถ้าปิง นักดนตรีประจำร้าน
 ไม่เดินเข้ามาขัดจังหวะซะก่อน

“เฮีย ขึ้นไปร้องเพลงเรียกแขกหน่อย”

ผมกระหยิ่มยิ้มย่องเมื่อกำลังจะได้ขึ้นเวทีอีกครั้ง ก่อนที่เสียง
 ทักท้วงของม้นต์จะดังขึ้น

“ไหวหรอ”

“หมายถึงร้องเพลงหรอจ๊ะ” ผมฉีกยิ้มกว้างพร้อมส่งเสียง
 หวานออกไปอย่างยียวน

และไม่ถึงวินาที มันก็ตอบกลับมาด้วยโทนเสียงและรอยยิ้ม
 แบบเดียวกันกับผมเป๊ะประหนึ่งกดปุ่มคัดลอก

“หมายถึงปิ่นะจ๊ะ”

นี่แหละครับ...น้องสาวที่คลานตามกันมาของผม

เรา ‘เท่าทัน’ กันเสมอครับ อาจเป็นเพราะว่าเรามีกันแค่สองคนแบบนี้มาตั้งแต่เด็ก พ่อแม่ของเราเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุตั้งแต่ผมยังไม่ขึ้นชั้นมัธยม ส่วนมันต์ก็เพิ่งเข้าเรียนชั้นประถมเป็นปีแรก เราก็เลยย้ายไปอาศัยอยู่กับน้ำ หลายปีต่อมา น้ำแต่งงานและกำลังจะมีลูก ผมรู้ว่าเขาคงอยากใช้ชีวิตอยู่กับครอบครัวของเขา ไอ์มันต์เองก็สอบติดมหาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯ แล้ว เราจึงตัดสินใจแยกตัวออกมาครับ

แต่การย้ายออกในครั้งนี้ ก็ทำให้เราสองคนต้องห่างกันไปเกือบห้าปี เพราะขณะที่มันต์ลงมาเรียนต่อที่กรุงเทพฯ ผมยังต้องทำงานอยู่ที่ขอนแก่น จนกระทั่งเมื่อช่วงต้นปีที่ผ่านมา ไอ์มันต์โทรศัพท์มาหาผมและชักชวนให้ผมลงมาอยู่เป็นเพื่อน ผมคิดว่ามันคงรู้สึกท้อแท้จากการปรับตัวเข้าสู่วัยทำงาน ก็เลยตัดสินใจลงมาเยี่ยมเยือน และตั้งใจจะอยู่กับมันต์ระยะยะ แต่นั่นแหละครับ พอเจอไอ้เกม ผมก็ได้ย้ายลงมาอยู่ที่กรุงเทพฯ อย่างถาวร

แต่ถึงเราจะมีกันอยู่แค่นี้ ผมก็ไม่เคยรู้สึกขาดเลยครับ
ทำไมนะเหรอ...

ก็เพราะว่ามันดีมาก แถมยังคอยจัดแจงทุกเรื่องในชีวิตผม จนผมรู้สึกเหมือนกับว่านอกจากน้องสาวแล้ว ผมยังมีแม่อยู่ด้วยตลอดเวลา

ดูจากสีหน้าของไอ์มันต์ตอนนี้สิครับ ขนาดผมหัวเราะให้กับการตบมุกอย่างรู้ใจของมัน มันยังไม่สนุกด้วยเลย แถมยังพ่นลมหายใจเฮือกใหญ่พลางส่ายหน้าเบา ๆ

แต่ผมไม่สนใจหรอก จึงเหลือบมองหน้าจอโทรศัพท์ แล้วหันกลับไปทางไอ้ปิ้งที่ยังคงยืนรอคำตอบอยู่ไม่ไกล “สักห้าทุ่มแล้วกัน”

ผมไม่ได้หลงใหลในเสียงดนตรีอะไรขนาดนั้นหรอกครับ แต่ที่
ดูกระตือรือร้นแบบนี้ ก็เพราะว่าบนเวทีนะ มันทำให้มุมมองของผม
กว้างไกลไปทั่วทั้งร้าน ระหว่างที่ผมร้องเพลง สายตาของผมก็จะ
สแกนลูกค้าสาว ๆ ไปด้วย ถูกใจคนไหน ก็แค่ส่งสายตาหวานเยิ้มให้
ร้องเพลงแนวรักแรกพบสักสองสามเพลง พอลงมาจากเวทีก็ถือแก้ว
เหล้าเข้าไปหา ชวนคุยนิด ๆ หน่อย ๆ...

แล้วก็พากลับห้อง

นี่แหละครับ ชีวิตประจำวันของผม ซึ่งมันดีรู้ดี มันถึงกลอกตา
ไปมาอย่างเบื่อหน่าย

ทำไมล่ะครับ กิน ชี๊ ปี้ นอน มันก็เรื่องปกติไม่ใช่เหรอ...

แค่ผมปี้มากกว่าคนอื่นหน่อยเท่านั้นเอง

ผมขึ้นเวทีตรงตามเวลาที่บอกไว้โดยครบตำแหน่งนักร้องนำ
และมือกีตาร์ ส่วนไอ้ปิ้งช่วยร้องประสานและเล่นคาสองด้วยทักษะ
กลองชุดที่มีติดตัว

แม้ว่าผมจะร้องไปหลายเพลง และเหล่มองลูกค้าสาว ๆ ไว้
แทบทั้งร้าน แต่สุดท้าย ผมก็ไม่ได้ใครกลับห้องไปเลยครับ ไม่แม้แต่
จะมีโอกาสแจกเบียร์หรือไลน์ด้วยซ้ำ

ยอมรับตามตรงครับว่าผมกลัวไอ้มันส์มาก ที่เห็นกล้าต่อล้อ
ต่อเถียงกับมันนะ ก็เพราะผมรู้ว่ามันยังไม่ได้โมโหจริง ๆ เท่านั้น
แหละ และเพื่อไม่ให้ร่างกายยักษ์ของมันออกมากินหัวผม ผมจึงเดิน
กลับคอนโดฯทันทีที่ลงมาจากเวทีตามคำบัญชาของมัน

ไม่มีใครว่าเลยครับที่ผมขอตัวกลับก่อนแม้จะยังไม่ถึงเวลาปิด
ร้าน คงเพราะทุกคนไม่อยากให้ผมเสียชีวิตก่อนวัยอันควร ผมจึง
เหยียบพื้นห้องที่เวลา...

00:24 น.

แม้จะไม่ใช่วิถีเวลาปกติ แต่ผมรู้สึกอ่อนเพลียมากเลยครับ สงสัยจะใช้ร่างกายหนักเกินไปทั้งที่ยังป่วยอยู่ เลยกระโจนลงบนเตียงนุ่มทันที กะว่าจะพักสายตาสักสับนานที ก่อนลุกไปอาบน้ำแล้วกลับมานอนพักผ่อนให้เป็นเรื่องเป็นราว

...

..

.

“ฮือ...”

ผมค่อย ๆ ลืมตาขึ้นเมื่อได้ยินเสียงคล้ายคนกำลังร้องไห้สะอึกสะอื้น ก่อนที่สมองจะนึกทบทวนถึงสาเหตุที่ภายในห้องมีดสนิทจำได้ว่าตอนล้มตัวลงนอนยังไม่ได้ปิดไฟสลักดวงเลยนี่หว่า

แต่นั่นยังไม่น่ากลัวหรอก เมื่อเทียบกับการที่ทางตาของผมเหลือบไปเห็นเงาตะคุ่มที่ปลายเท้า

อู๊ย!

ผมกลั้นหายใจโดยอัตโนมัติ ก่อนรีบหันหน้ากลับมาทางเดิม ผีแห่ง ๆ

ชวยแล้วกู

ผมควรทำยังไงดีครับ...

นอนเนียน ๆ ไปจนเช้าเลยดิฉัน...

แต่ถ้าแกล้งทำเป็นหลับ ผีจะรู้มั๊ยครับว่าผมไม่ได้หลับจริง แล้วมันจะขยับเข้ามาใกล้กว่านี้มั๊ย จะบีบคอผมเหมือนในละครช่องแปดที่เคยดูรีไปเล่า

หรือว่า...ลูกซันดูให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย

เมื่อตัดสินใจได้แล้วว่าจะไม่นอนรอความสยดสยองอยู่เฉย ๆ
แน่ ผมจึงใช้เวลารวบรวมสติและพยายามลบหนังผีทุกเรื่องที่เคยดู
ออกจากสมองอยู่สักครู่ แล้วค่อย ๆ ชะเง้อไปทางต้นเตียง

ภาพของผู้ชายคนหนึ่งซึ่งกำลังนั่งร้องไห้ฟูมฟายที่ปลาย
เตียงนอนปรากฏขึ้นในสายตา แม้ว่าเขาจะหันหลังให้ผม แต่ทำไม
ผมถึงรู้สึกคุ้นเคยกับเขาเหลือเกิน ทั้งทรงผม รูปร่าง และผิวพรรณ
มันทำให้ผมนึกถึงคนอื่นไปไม่ได้เลยนอกจาก...

เด็กหนุ่มที่นอนกับผมเมื่อคืนก่อน

ผมนั่งมองแผ่นหลังที่โยกคลอนตามแรงสะอื้นของเขาอยู่
หลายนาที ก็พอจะคาดเดาได้ว่าเรื่องที่เขาเจอมามันหนักหนา
แค่ไหน นั่นทำให้ผมรู้สึกสงสารเขาจับใจ จึงถดตัวเข้าไปใกล้แล้ว
เอื้อมมือแตะลงบนหัวไหล่ของเขาอย่างนุ่มนวล

ก่อนจะนึกขึ้นได้...

ฉิบหายแล้ว!

เจ้าเด็กคนนี่โดนยิงไปแล้วนี่หว่า

โธ้ย! ลืมไปซะสนิทเลย ดันเสือกไปจับเขาแล้วด้วย ถ้าเกิดเขา
หันมาแบบกะโหลกแหว่ง ตาหลุด ปากฉีก จะทำไงล่ะ ได้กรี้ดจน
สาวแตกเหมือนเมื่อคืนแน่ ๆ

แต่โชคดีของผมครับ เขาหันกลับมาด้วยใบหน้าปกติ ไม่มี
ส่วนไหนบอบสลาย มีแต่น้ำตาที่ไหลอาบทั้งสองแก้ม

เขาโผล่เข้ากอดผมทันที

และแน่นอน...ผมกอดตอบอย่างไม่ลังเล

มือของผมลูบวนไปมาบนแผ่นหลังของเขาเพื่อปลอบโยน
ก่อนจะเริ่มได้กลิ่นแปลก ๆ ที่ปะปนมากับน้ำหอมของเขา

ดาว...

ดาวเลือด

ผมผละออกจากเขาแล้วเอื้อมมือไปกดปุ่มเปิดโคมไฟข้างเตียงนอนอย่างรวดเร็ว นั่นทำให้ผมมองเห็นของเหลวสีแดงเข้มที่แผ่ขยายวงกว้างเต็มพื้นที่ด้านหน้าเสื้อเชิ้ตสีขาวของเขาได้อย่างชัดเจน ตามลำคอและฝ่ามือของเขาก็เปราะเปื้อนด้วยคราบสีเดียวกัน

“ไปโดนอะไรมา” ผมถามขึ้นด้วยความตกใจพลางกวาดตาไปทั่วร่างบางเพื่อสำรวจอาการบาดเจ็บ จนพบรอยเย็บบนหางคิ้วและท่อนแขนที่ถูกพันด้วยผ้ายัดเช่นเดียวกับเมื่อวาน

ถูกทำร้ายหรือ หรืออุบัติเหตุ

สองวันติดกันเลยเนี่ย...

แต่นั้นไม่ใช่สิ่งที่น่าสงสัยที่สุดหรอก เมื่อมือของผมสัมผัสได้ถึงความชื้นของรอยเลือดซึ่งแสดงถึงความสดใหม่ และแม้จะถลกเสื้อของเขาขึ้นจนสามารถมองเห็นหน้าอกและช่วงท้องได้อย่างชัดเจน ก็ไม่พบบาดแผลใดที่น่าจะก่อให้เกิดเลือดจำนวนมากขนาดนี้ได้เลย

หรือว่า...

ไม่ใช่เลือดของเขา!